

Nota preliminar

Els inuit són els descendents d'un poble de caçadors nòmades desplegats per l'Àrtic des fa un miler d'anys. Fins no fa gaire, els únics recursos que tenien per sobreviure eren els animals que caçaven, les pedres que deixava anar la terra glaçada, les plantes i les baies que creixien sota el sol de mitjanit. Compartien el seu immens territori amb molts animals més o menys migratoris, però també amb els esperits i els elements. L'aigua en totes les seves formes és el seu univers constant, el vent els entra per les orelles i els surt per la gola en alenades ronques. Tenen cants per a cada ocasió, acompanyats a voltes amb el batec dels tambors xamànics.

Primera part
UQSURALIK

1

És la tercera lluna des que el sol ha desaparegut rere la línia de l'horitzó –i el primer cop a la vida que tinc tant de mal de panxa. Desenganxar-me del cos calent de la meva germana i del meu germà, sortir de sota les pells que ens tapen, baixar de la plataforma de gel.

Sota la cúpula, la meva família sembla una gran bèstia cargolada sobre ella mateixa. Normalment respiro com tots amb el mateix gruny que el pare, però aquesta nit un dolor m'esquinça i em tenalla. Posar-me uns pantalons, unes botes, una jaqueta –esquitllar-me fora de la casa de neu.

L'aire gelat m'entra pels pulmons, em va baixant per la columna vertebral, em calma la cremor de les entranyes. Damunt meu la nit és clara com l'alba. La lluna brilla com dos ganivets de dona posats junts, amb les vores afilades. Al voltant hi corre una gran bandada d'estrelles.

La llum feble i blavosa que cau del cel em fa descobrir sota meu un líquid fosc i viscos. Acosto el nas a la neu: sembla com si del ventre em sortís sang i fetges d'ocells. Què és això?

2

Ajupida al toll, no he sentit l'estrèpit a la llunyania. Quan noto la vibració entre les cames ja és massa tard: el glaç ha començat a esquarterar-se a unes passes d'on soc jo. L'iglu és a l'altra banda del trenc, igual que el trineu i els gossos. Podria cridar, però no serviria de res.

El terrabastall ha despertat el pare, que s'està amb el tors nu a l'entrada del nostre refugi. Es posa la mà al pit i em tira la dent d'os que porta lligada al coll amb un cordill.

Em llança també un paquet que pesa i fa un soroll sord. És una pell embolicada ben fort. Pel pes, l'arpó que l'acompanyava s'ha trencat. En recupero el mànec, però l'altra part s'ofega en el gel fos. La fletxa se'n va a poc a poc, fent un soroll estrany com de peix que xarrupa la superfície.

La figura de la mare s'alça ara al costat del pare. La meva germana i el meu germà surten l'un rere l'altre del túnel de l'iglú. No diem res. Aviat l'esquerda es converteix en un canal, i una boirina s'enfila des de la foscor de l'aigua. La meva família va desapareixent de mica en mica entre la boira. M'arriba el crit del pare imitant l'os, cada vegada més lluny... fins que s'apaga del tot. Un silenci lúgubre m'envaïx les orelles i m'enrigideix el clatell.

3

Abans que la boira no s'ho empassi tot, agafo l'amulet i me'l penjo al coll. Una mica més enllà hi ha la pell embolicada –és pell d'os. Per sort, el ganivet de mitja lluna el tinc a la butxaca de la parca. Faig servir el mànec d'ivori del ganivet per deslligar la pell. L'arpó el trobaré a faltar moltíssim. El pare devia estar molt afectat per fallar un llançament així.

Ara la boira que surt de l'esquerda es fa més espessa. La llum de la lluna només és un halo difús. Em guio per l'orella, seguint el soroll de l'aigua i dels trossos de gel. El mànec de l'arpó em serveix per sondejar el gel que tinc al davant, i no passar-hi pel damunt.

De sobte, paro atenció en un grinyol. Em fa por que no sigui una altra esllavissada, i m'allunyo i espero. Si es forma sota meu un trenc, no es farà de seguida tan gran com les meves extremitats separades. És estrany, el soroll continua però no es desplaça. Sembla que alguna cosa es bellugui en

algun lloc. Gruny, esbufega, furga. Se m'encongeix el cor: i si fos un esperit que em persegueix? I si l'esquerda fos obra de Torngarsuk? I si aquest ésser malèfic m'abat amb el seu braç enorme i m'aixafa com un mosquit? Sé que això és ridícul, però tot i així em poso la pell d'os per sobre el cap. I per sota la pell continuo observant què passa.

Una mica més enllà, la neu s'alça com una onada. Una esgarrifança de por em recorre l'espinada... i acaba amb un bot d'alegria: és la Ikasuk, qui tinc al davant! La millor gossa del pare. Sembla que ella i quatre gossos joves han quedat colgats sota aquell turonet de neu quan la banquisa s'ha esquerdat. Borden. Els altres gossos responen a la llunyania, però aviat el vent tapa les seves veus fantasmagòriques. Estic sola, amb cinc gossos que acaben d'aparèixer del no-res.

M'aixeco i observo els mascles joves. Tenen unes ganes boges de saltar a l'aigua. M'hi acosto, no em moc, no dic res. Em miren amb malícia. Sembla que pensin que hi soc per algun motiu, que aquesta situació és culpa meva. Avanço per plantar-los cara.

De sobte, n'hi ha un que se m'abraona. Em llanço sota un munt de neu per esquivar-lo. Els altres grunyen, amb el morro arromangat. El gos m'ha passat per sobre el cap i ha anat a parar on era jo quan la banquisa s'ha esquerdat. Està embogit. Gruny, grata, refrega el morro pel gel. Devora la sang coagulada que m'ha sortit del ventre.

Ara els altres tres mascles m'escruten com si jo fos una presa. M'aixeco de cop i crido el nom de la Ikasuk. D'un bot, la gossa es col·loca entre ells i jo. El primer mascle, que és a l'altre costat, em salta a l'esquena. La Ikasuk fa mitja volta. Hi ha clapits, lladrucs, queixalades. Al final, un udol estrident: la gossa té entre les mandíbules el coll del seu adversari, per damunt la neu hi regalima sang fresca. Sense

deixar anar la presa, la gossa mira de fit a fit els altres tres. És ella la que domina, està diposada a defensar-me. Els mascles joves es rendeixen sense insistir. Ara se la miren com si tot just acabessin de jugar amb ella una bona estona al voltant d'un os.

4

La boira no es desfà, cal allunyar-se de l'aigua fosca. Agrafo la pell d'os amb els braços i camino cap a la direcció que em sembla oposada a l'esquerda. La boira és tan espessa que amb només uns passos podria canviar de rumb sense adonar-me'n. Els gossos em segueixen a pas lleuger. Els vigilo i comprovo que la Ikasuk estigui sempre entre els joves i jo.

Finalment, el núvol que el mar ha escopit entre els seus dos llavis de gel desapareix de cop i volta. De sobte, torno a trobar la llum blavosa de la lluna, la banquisa que s'estén davant meu. Està eriçada amb tot de crestes acerades i blocs infranquejables. L'única opció que tinc de sobreviure és arribar a un tros de terra, a una d'aquelles muntanyes que hi ha a la llunyania. Sempre que una altra esquerra no m'ho impedeixi i que la lluna hi sigui prou temps per il·luminar-me el camí. Mentre la lluna hi sigui no puc parar de caminar, sempre endavant.

No sé quanta estona passa abans que hagi de parar per força a descansar una mica. Trio un turonet prou alt per arrecerar-me del vent. La lluna ha desaparegut rere l'horitzó, però gràcies a les estrelles el cel encara és clar. No penso en res –sobretot no penso en la família, ni en el campament d'hivern que hem deixat enrere. Desconec quants obstacles em separen de la riba i dels altres humans.

Remenant per la butxaca dels pantalons de pell, hi trobo carn crua i bocins de greix. El pare m'ho va donar ahir, abans que sortíssim a caçar. Faig fora aquesta imatge amb totes les meves forces i mossego un trosset de carn glaçada. Els gossos em miren. Estan acostumats que el pare i jo hi mengem al davant. Però ara no estem caçant, i de moment no els donaré res.

...Dec haver-me adormit un moment mirant el cel, el musell de la Ikasuk contra la cama em desperta d'un bot. No he de dormir. Els gossos m'ensumen els pantalons, que fan olor de carn. No els dono res, m'embolico amb la pell d'os i em torno a posar a caminar. Les muntanyes són lluny, en una línia blau fort.

5

Camino així durant tres dies, amb el fred i la llum de les estrelles. Com que els gossos no han de fer gaire esforç, continuo sense alimentar-los. Tret de la Ikasuk: el segon dia li dono un bocí de greix. Es munta un bon sarau durant el qual la gossa ha de tornar a demostrar que és ella qui mana. Aquest era l'objectiu. Excitats per la injustícia, els mascles joves troben prou energia per anar a caçar tot sols. No sé fins on van, però tornen amb sang seca al musell i manyocs de pèl blanc al morro. Probablement una guineu o un conill àrtic perdut per la banquisa. Això vol dir que no som lluny de terra ferma.

Seguint els gossos, finalment veig allò que, a la primavera o a l'estiu, es convertirà en una illa. De lluny, el relleu és més suau i més ample que el de la banquisa. També veig la

silueta d'un *inukshuk* –un reconfortant munt de pedres amb formes humanes. Uns homes hi han acampat.

Quan arribo a l'illa, al meu voltant la foscor és total. El soroll més sord del gel en caminar m'indica que per fi trepitjo terra ferma. Reposo un moment damunt la pell d'os. I em dic que és l'última oportunitat: o bé trobo un refugi per descansar, o bé em moro de fred aquí, a la riba. Fa tres o quatre dies que camino per la banquisa, tinc el cos totalment adolorit i afamat. He trobat l'energia per arribar fins a aquesta illa esforçant-me per no pensar en res, però, ara que hi soc, m'adono de fins a quin punt estic sola. La meva supervivència ja no s'aferra a gaire cosa. Soc massa jove per haver trobat un esperit que em pugui salvar. Estirada al meu costat, la *Ikasuk* és l'única protecció que tinc contra la mort –i només és un gos.

6

Al matí, sota la llum feble de l'alba, faig la volta a l'illa emboficada amb la pell d'os. És una illa petita. D'aquelles per deixar-hi els gossos a l'estiu, quan no fan falta. A sota una pedra, dues costelles i un fèmur que sobresurten del gel indiquen que algú va morir aquí l'estació passada. N'extrec l'esquelet i li arrenco uns quants ossos. El primer és per a la *Ikasuk* i, el segon, que esmicolo a la boca, és per a mi. M'entaforo els altres a la butxaca. Potser en faré alguna cosa, més endavant.

Una mica més lluny, contra una roca i mig colgada per la neu, trobo una fletxa d'ivori. Feta malbé, esmussada, però que encara pot ser útil. Qui l'ha pogut deixar aquí? Furgant pels voltants, acabo descobrint també una tenda de pell destrossada. Està gelada, dura com una roca, no hi ha res a dins. M'he de construir un refugi.

Lligo la fletxa al mànec de l'arpó i començo a tallar blocs de neu. És molt més difícil que amb un ganivet llarg i pla. Quan col·loco els blocs els uns sobre els altres, la neu no s'hi agafa. L'espiral no és regular. Tinc ganes de plorar, però no serviria de res, i per això continuo, amb les mans glaçades malgrat les manyoples. Finalment les plaques acaben quedant més o menys enganxades per sobre del cap i em separen del vent i el fred de l'exterior. M'esfondro sense forces. La Ikasuk es queda amb mi a la fossa, ens adormim l'una contra l'altra dins l'iglú tancat per totes bandes.

...Quan em desperto la llum es filtra per les juntures dels blocs de gel. No pot ser que sigui de dia, perquè el sol és massa baix en aquesta època de l'any. Deu ser la lluna que ha sortit per l'oest. Els gossos, a fora, borden. Em poso a la boca l'últim tros de carn glaçada que em queda, en xuclo el greix, n'escupo les fibres per a més tard i deixo per a la Ikasuk un tros de cartílag. Els altres gossos ho ensumen, borden i comencen a gratar les parets de l'iglú. En l'estat de debilitat en què em trobo, tinc por d'enfrontar-m'hi. Voldria esperar que marxessin per sortir, però la Ikasuk també comença a mostrar senyals de nerviosisme. Em mira grunyint, amb les orelles apuntant cap enrere.

Agafó l'espècie de llança que m'he fet i pico a la paret de l'iglú. Un bloc de neu acaba cedint, la Ikasuk surt pel forat feta una fúria. Un dels mascles joves se li tira al damunt a l'acte. Sense pensar-m'ho jo també surto disparada i li pico amb totes les meves forces, de ple a les costelles. El jove mascle, foradat pertot arreu, esbufega uns segons damunt la neu i deixa anar l'últim alè. Els altres tres lladren amb el cap arran de terra mirant-me ferotgement, però a distància.

M'enduc el gos encara calent entre les parets de l'iglú i torno a posar la porta a lloc. L'esquartero. La carn és infecta, però la sang tèbia em fa renéixer. La noto com em regalima pels braços, que encara tremolen per l'acte que acaben de cometre, i com m'arriba fins a les mans glaçades. El cos i l'ànima se'm desperten, tallo tants trossos com puc amb el ganivet de mitja lluna, el meu estimat *ulu*. Els lligo amb una petita corretja i els entaforo en un forat, al gel mateix. També deixo els ossos a part i després surto a donar les restes als gossos. Ho devoren tot en uns segons. És com si no hi hagués hagut mai quatre mascles joves, sinó només tres.

7

Sé que els trossos del gos no m'alimentaran gaire temps. I que els altres, afamats, no em deixaran respirar. Caçar amb ells, aprendre'n, o bé morir per ells: no hi ha cap altra opció. Torno a sortir, doncs, amb la pell d'os al cap i la llança a la mà. Els gossos estan provisionalment tranquils gràcies a la carn del seu congènere, i em segueixen, dòcils, gairebé respectuosos.

Ja he anat a caçar sola algun cop. Però amb armes febles, fetes pel pare especialment per a la meva mà. Ara només tinc una llança mal arreglada amb la punta que es trencarà al més petit xoc. Matar tota sola serà difícil. Tinc més probabilitats de sobreviure si lluito per les preses dels gossos per aconseguir-ne una part. Per fer-ho, he d'ocupar el lloc de la Ikasuk com a cap de la canilla. Ja no la puc deixar passar davant. M'he d'imposar davant dels mascles joves. He de cridar cada vegada que se m'acostin i, si cal, ensenyar les dents.

Veig, vorejant la riba, una guineu polar que s'aventura per la banquisa. Li avio els gossos al darrere, però la guineu

s'anticipa: fa mitja volta i s'amaga a l'illa. Aquest cop he fallat, però he vist on s'amaga.

El seu rastre ens porta fins a un forat en una pedra, dissimulada per una capa gruixuda de gel i neu. Amb prou feines hi cap un braç, i de segur que la guineu ja és ben lluny. Ni jo ni els gossos podrem fer-la sortir ara mateix. Els envio a caçar una mica més lluny, mentre busco altres rastres pel voltant. La presència de guineus sempre va acompanyada de la d'altres predadors o de petites preses, amb les quals potser ompliré el sarró.

Fent la volta a la roca m'adono que més enllà hi ha una altra pedra, més plana. S'assembla a aquelles lloses per amagar-hi a sota les provisions. L'*inukshuk* alçat a l'illa demostra que alguns caçadors ja hi han estat. Potser encara hi ha alguna cosa, allà sota, que em podria menjar?

Crido els gossos que vinguin. Quan arriben a prop de la llosa, ensumen, mouen la cua, grunyen, i s'allunyen. I tornen de seguida. «Busca, busca!» La *Ikasuk* borda, els altres estan indecisos, nerviosos. Si tingués l'arnés dels gossos, intentaria fer-los aixecar la pedra, però així, escampats, només són capaços de fer sortir tres lèmmings –i només els claven una queixalada.

CANT DEL PARE

Aya, aya!
S'ha fet de nit
Hem caminat
La banquisa s'ha trencat

Aya, aya!
Tenia una filla
L'aigua ha obert la boca
Per prendre-me-la

Ella està sola
Amb una dent d'os
I uns quants gossos
Ja no li sento les passes
No veig el seu camí

Aquest matí, la banquisa m'ha parlat
Aviat, aviat es farà de dia
I en un racó de la nit
Ella trobarà algú amb qui parlar
I oblidar-ho tot

Mentrestant, encara som el seu pare
Encara som la seva mare
Encara som la seva germana i el seu germà
Aya, aya!

Ens tornarem a trobar més tard
Un dia, al fons de l'aigua
Al regne de Sedna
Aya, aya!

8

Els dies següents torno sovint al voltant de la llosa. Els gossos acaben sorprenent la guineu i aconsegueixo prendre'ls prou carn per aclarir-me l'esòfag i enganyar els recargolaments del ventre. També salvo dels seus ullals un tros de pell per reforçar els guants, que els tinc gastats de tant gratar el terra. Estic convençuda que sota la llosa hi ha alguna cosa amagada. Hi torno contínuament, cavo la neu, tallo el gel i en desprenc qualsevol esquerdada o foradet. Alguna cosa em crida. Acabaré trobant-la.

La llança se m'ha trencat. No em sap greu, el mànec s'havia esberlat i la fletxa no servia per a res. El que en queda em permet continuar foradant, buidant... I quan només en quedin estelles, encara em serviran per rascar les parets i anar més lluny.

Quan no estic cavant o lluitant amb els gossos per prendre'ls la part que em toca de la seva caça menor –ahir un conill àrtic, avui una perdiu blanca–, descanso dins l'iglú. Miro de no perdre el compte dels dies marcant cada aurora amb una petita osca a la pell d'os.

9

També aquest matí l'alba em troba estirada a la neu. A l'est, alguns rajos de sol travessen tristament l'horitzó, però no els faig cas: amb els dos braços enfonsats a l'esquerra, intento eixamplar el pas al llarg de la llosa.

De sobte, mentre tinc el cap immers en la foscor, sento sons estranys. Semblen sorolls de boca i de nas. Inspira, expira, rebufa. Aixeco el cap. Espero trobar-me una morsa o una foca al meu costat, però només hi ha la banquisa deserta. Els sons venen de baix.

Enganxo l'orella a la llosa i la colpejo per sobre amb els punys. Em responen unes gratades frenètiques, que confirmen que allà a sota hi ha algú. Només un gegant podria fer vibrar una llosa d'aquest pes. Per fer-li saber que ho he entès i que pot parar de destrossar-se les urpes, imito jo també el soroll de la foca, com un caçador en el gel. Les gratades s'aturen i s'enfila un cant horrible, que em fereix les orelles i em fa cruixir les dents.

CANT DEL GEGANT

Ei! Ei!

Has arribat a casa meva

La llosa és el meu ventre
La llosa és la meva espatlla
Les meves cames i la meva esquena

Fregant la pedra
Em fas pessigolles a les costelles
I em fas ressonar el crani

Ves-te'n, ves-te'n
No necessito cap dona
Ves-te'n
Perquè tinc molta gana
Però no puc menjar
Sense patir horriblement
La boca empassa
Però el ventre embussat
No retorna res

No vull saber res de tu
Ni en carn ni en cant
Soc de fosc i de nit
Tu ets de neu tèbia i de sang
Ves-te'n

Ets jove
Ets grassa
Ets tendra
Jo prefereixo els cadàvers

Una vella i un vell
És tot el que cal
A un atzucac com jo

Aya, aya!
Soc gegant
Soc arpellut
No et necessito
Ves-te'n, ves-te'n
Que no et torni a veure

10

El gegant ha parlat, he de marxar de la seva illa. Què faig? Caminar cap a les muntanyes i cap a la llum? O intentar arribar a la riba? El glaç encara hi serà molt de temps, però no proporciona gaire caça. Si portés a sobre l'arpó sencer del pare, podria caçar foques. Però amb les puntetes de llança que em queden, no cal ni pensar-hi. I, a més, al mar no s'hi caça amb les armes que han matat en terra ferma.

Els gossos em segueixen, m'he tornat a posar la pell feixuga per sobre el cap. Caminar així, sense trineu, en la penombra, és una bogeria. No se m'acut res més, però. Les muntanyes són massa lluny, he de mirar d'arribar a la costa sigui com sigui. A quina distància deu ser? La banquisa no en dona cap indicatiu. Es retorça pertot arreu com una ona turmentada, no obre cap camí, només trencs.

Cap al final del dia es perfila alguna cosa al lluny. Dues petites taques fosques que es mouen per l'horitzó. Trineus de gossos. De seguida sento les ordres que donen als animals. *Ili, ili* –a l'esquerra. *Ion, ion* –a la dreta. Saben on van?

L'home que condueix el primer trineu aixeca uns quants cops els braços cap al segon. Sembla que el seu camí vulgui creuar-se amb el meu. Podria ser que de lluny em prenguessin per un os de debò? Avio els meus gossos contra els seus: les dues canilles s'arramben cara a cara grunyint. Els homes criden els seus gossos i se m'acosten sols caminant. Poso la pell a terra i els espero.

11

El grup amb qui he topat està format per tres famílies. Les de dos germans i la seva germana, el marit de la qual fa poc que és mort. Dels fills, n'hi ha dos més grans que jo, també un noi jove i tres nenes petites. Han deixat un gran campament d'hivern després de les festes del solstici perquè se'ls havien esgotat les reserves de menjar. Després el vent no havia bufat prou fort per obrir passos per a les foques i la pesca a l'*aglu* –als forats de respiració– no havia anat bé. Els dic que al mar, més enllà de l'illa que acabo de deixar, el gel s'ha esquerdat. Diuen que no s'hi ha d'anar, allà, abans que neixin les foques ocellades, perquè les esquerdes que s'obren llavors no es tornen a tancar. No em demanen com sé que l'aigua hi fumeja, allà; no explico que la meua família ha desaparegut entre la boira.

Aquesta gent, però, em coneixen. Hem compartit campament tres estius seguits, en un lloc que en diuen Tullaat. Els dos germans saben que el pare és un caçador excel·lent. Volen saber-ho tot de la pell d'os que porto a l'esquena: qui va matar l'animal, quants gossos hi havia, com va anar la batuda. Els costa de creure que, aquell dia, només hi fóssim el pare i jo. Fan broma entre ells.

–La pell és ampla, l'os devia ser fort, però una mica estúpid, per deixar-se matar per un home sol i una noieta!

No puc permetre que insultin l'os ni la persona que el va matar, per això els ho explico.

—Era hivern novell. Les foques havien abandonat els nostres llocs de caça habituals, o sigui que ens vam aventurar més enllà del fiord, allà on la banquisa es trenca amb facilitat. Jo era dins de l'iglú de neu amb la mare, picant les pells per estovar-les, quan el meu germà i la meva germana, que jugaven a fora des del matí, van demanar menjar. La mare va sortir per mirar l'alçada del sol a l'horitzó i després em va demanar que portés uns trossos de carn al pare, que havia marxat feia unes quantes hores. Quan vaig començar a caminar cap a l'aigua lliure per anar-lo a trobar, ell era tot just un puntet a la llunyania.

»Quan vaig ser tan a prop que ja em podia sentir, primer vaig aixecar els braços per no destorbar-li la caça. Tot i que es va girar cap a mi, s'havia quedat immòbil. Llavors vaig deixar la carn embolicada on era jo. M'afanyava a tornar al refugi quan vaig fer un últim cop d'ull a l'aigua. I, darrere seu, vaig veure un bloc de gel que brillava. El pare també s'havia girat cap al mar. Finalment va aixecar els braços cap a mi perquè l'anés a trobar. Pel camí vaig trobar la seva parca i una llança que havia deixat. Vaig agafar la llança i vaig continuar acostant-m'hi.

»Sobre el bloc de gel hi havia un os caçant. Probablement l'os havia vist el pare, però no el preocupava gaire, perquè el pare anava sol i sense gos. El vent venia del mar i potser no em va ensumar. En tot cas, ara érem dos a prop seu.

»Quan vaig arribar a l'alçada d'on era el pare, li brillaven els ulls. “Has vist l'os tu primer, oi? Doncs és per a tu”. Em va allargar l'escopeta amb una mà, i, amb l'altra, va agafar la llança que jo li havia recollit. Amb l'arpó a l'esquena, va anar saltant d'un bloc de gel a l'altre fins que va arribar a la zona on s'estava l'os. Neguitós, l'animal es va ficar a

l'aigua, però sense renunciar a la cacera: va tornar a pujar al gel uns metres més enllà. Llavors el pare va armar l'arpó i va disparar cap on era l'os, però sense voler encertar-lo. L'os es va tornar a ficar a l'aigua i el vam perdre de vista. El pare em mirava, jo no sabia què fer, a part d'aguantar l'escopeta contra la galta.

»Llavors l'os va aparèixer en un doll d'aigua per la banda gruixuda de la banquisa. Havia sortit d'un bot, encara blau de l'aigua que li regalimava per la pell. El tenia només a uns quinze metres, i va descobrir la meua presència al mateix temps que jo l'apuntava amb l'escopeta. "Dispara!", va cridar el pare. I vaig disparar. Un cop, al costat dret. L'os va recular, però no va caure. Va deixar anar un grunyit terrible alçant-se sobre les potes del darrere. Vaig disparar per segona vegada, al costat esquerre. Esperava haver-li encertat el cor, però l'os encara udolava, fent tentines cap a mi.

»Va ser el pare, finalment, qui el va rematar, amb una fletxa al coll. L'os va caure a uns metres de mi, sense vida. El pare era molt a prop meu.

No ho preciso als dos homes que m'escolten, però en aquell instant els ulls del pare estaven plens d'alegria i d'orgull. Havia matat el meu primer os. La seva filla gran ara ja era un caçador de cap a peus.

–Em creuria més aquesta història si qui l'expliqués fos el teu pare –diu finalment un dels dos germans.

–Vindràs aviat a caçar amb nosaltres –afegeix l'altre–, i així veurem si ets tan valenta com dius. Mentrestant, no expliquis mentides a les dones.

No tinc intenció d'explicar mentides a les dones. Ni a ningú.